

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นยุคของข่าวสารข้อมูล ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น ทางด้านเทคโนโลยี การค้า การแพทย์ การเมือง เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และการศึกษา ต่างก็เกิดขึ้นมากมาย และแพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วโลก เพราะอิทธิพลของสื่อมวลชน สมัยใหม่ที่มีประสิทธิภาพสูง และภาษาที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการกระจายข่าวสารดังกล่าวก็คือ ภาษาอังกฤษ พจนี สะเพียรชัย (2533 : 10) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับ สังคมไทยว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากต่อสังคมไทยในฐานะของประชากรโลก โดยเฉพาะ ด้านการติดต่อค้าขาย การเจรจาความเมือง รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ยิ่งไปกว่านั้น ภาษาอังกฤษยังมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของคนไทยเราอย่างมาก ดังจะเห็นตาม ป้ายประกาศ ป้ายโฆษณา ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ มักจะมีคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น

กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายจนถึงระดับ มัธยมศึกษา แต่จากรายงานการประเมินผลคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา พบว่า ในจำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษา 1,715 โรงเรียน ทั่วประเทศ มีโรงเรียนเกินกว่าครึ่งหนึ่ง หรือร้อยละ 52.59 ที่นักเรียนยังมีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาอังกฤษต่ำ (กรมสามัญศึกษา 2531 : 18) และจากการสังเคราะห์ผลการวิจัย ที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ อุดมศึกษา ก็พบเช่นกันว่า สัมฤทธิ์ผลโดยทั่วไปอยู่ในระดับต่ำในทุก ๆ ด้าน และอยู่ในระดับที่ไม่ น่าพอใจ (สุพรรณ สุกมลสันต์ 2532 : 172)

เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพของการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว องค์ประกอบหนึ่งที่มีผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนการสอนคือ ครู ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2522 : 50) ได้กล่าวถึงความสำคัญของครูว่า ในประเทศที่กำลังพัฒนานั้น การพัฒนากำลังคนนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะคนที่ได้รับการพัฒนาแล้วนั้นจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะไปพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ให้มีสภาพดีขึ้น บุคลากรที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนากำลังคนฝ่ายหนึ่งไม่พ้นครู เพราะนอกจากบิดามารดาแล้ว บุคคลที่มีความผูกพันใกล้ชิดกับเด็ก ได้ใช้เวลาวันหนึ่ง ๆ อยู่กับเด็กมากคือ ครู ในทำนองเดียวกัน สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 17) ก็ได้กล่าวไว้ว่า "ตัวครูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด ความรู้ ความชำนาญ คุณภาพของครู ความกระตือรือร้นในการสอน การมีจิตวิทยาในการสอน และการชวนช่วยในการหาความรู้ของครู ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสิ้น" นอกจากนี้ สมิตรา อังวัฒนกุล (2531 : 12) ได้เสริมแนวคิดในทำนองเดียวกันว่า อนาคตของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับตัวครูผู้สอนเป็นสำคัญ

เมื่อครูมีความสำคัญดังกล่าว การปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดี จึงต้องอยู่ที่ตัวครูเป็นสำคัญ กล่าวคือ จะต้องพัฒนาและส่งเสริมครูให้มีพฤติกรรมการสอนที่พึงประสงค์ พฤติกรรมการสอนเป็นกระบวนการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง และจุดมุ่งหมายของการสอนคือการช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะ มีความรู้ และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น ๆ นอกจากนี้แล้ว ยังต้องสร้างแรงจูงใจ ความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนด้วย ทั้งนี้เนื่องจากแรงจูงใจเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนดังที่ อัจฉรา วงศ์ไสธร (2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษกับนักศึกษาจำนวน 120 คน พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจสูง มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532 : 93-98) ได้ทำการวิจัย เรื่องรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 404 คน พบว่า ตัวแปรด้านความสนใจในการเรียน แรงจูงใจเพื่อบูรณาการ และแรงจูงใจเพื่อใช้ประโยชน์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น การสร้างแรงจูงใจ ความสนใจให้แก่ผู้เรียนจึงมีความสำคัญ

ในกระบวนการเรียนการสอน ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อแรงจูงใจของผู้เรียนคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ของครู ลี เจ ครอนบาค (Lee J. Cronbach 1963 : 277) กล่าวว่า "การเรียนรู้จะไม่สมบูรณ์ ถ้าหากไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือให้ผู้เรียนได้รู้ผลการกระทำของตน" ซึ่งสอดคล้องกับ เวนเดล ไอ สมิท (Wendell I. Smith 1968 : 36) ที่ว่า "การให้ข้อมูลย้อนกลับจะเป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้เรียนรู้ว่า ผู้เรียนตอบสนองถูกต้องหรือไม่ เพราะการตอบสนองที่ถูกต้อง จะก่อให้เกิดการเสริมแรงในการตอบสนองครั้งต่อไป" ในทำนองเดียวกัน ทวีรัมย์ ธนาคม (2524 : 168) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีแรงจูงใจ และช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนได้ ความสำเร็จที่ได้รับจะเป็นตัวเร่งเร้าให้ผู้เรียนพยายามทำในสิ่งที่ยากขึ้นไปอีก

จะเห็นได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ และจำเป็นในอันที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้น ข้อมูลย้อนกลับที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของผู้เรียน หรือการแก้ไขข้อผิดพลาดของครู เกี่ยวกับเรื่องนี้ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 11) ได้กล่าวว่า "การแก้ไขข้อผิดพลาดที่พบเป็นวิธีการหนึ่งที่ครูจะช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น" เจมส์ เอ็ม เฮนดริกสัน (James M. Hendrickson 1978 : 387) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่าการแก้ไขข้อผิดพลาดจะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียน ถ้าข้อมูลย้อนกลับเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่ทำให้การสื่อสารล้มเหลว เป็นข้อผิดพลาดที่สำคัญ และข้อผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ในการแก้ไขนั้นครูควรเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาด หรือให้กำลังใจให้ผู้เรียนมากกว่าการวิจารณ์หรือดุด่าผู้เรียนโดยตรง นอกจากนี้ เดวิด ฮอร์เนอร์ (David Horner 1988 : 213) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการแก้ไขข้อผิดพลาดว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ถ้าไม่มีการแก้ไข ผลที่ตามมาคือ ผู้เรียนจะมีปัญหาในการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ลอริน ดับเบิลยู แอนเดอร์สัน (Lorin W. Anderson 1989 : 86) ที่ว่า "การแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นวิธีการที่ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับตนเอง ช่วยลดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร และช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น"

ในการเรียนการสอนภาษาโดยเฉพาะภาษาต่างประเทศนั้น การแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเสมอในห้องเรียน จึงมีผู้สนใจศึกษาในเรื่องดังกล่าวเป็นจำนวนมาก เป็นต้นว่า รูธ แอล แคทคาร์ท และ จูดี อี ออลเซ็น (Ruth L. Cathcart and Judy E. Olsen 1976 : 41) ได้ศึกษาความพึงพอใจของครูผู้สอน และนักศึกษาที่มีต่อการแก้ไขข้อผิดพลาด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจในการแก้ไขข้อผิดพลาดจำนวน 2 ชุด ชุดแรก สอบถามนักศึกษา จำนวน 188 คน อีกชุดหนึ่ง สอบถามครูผู้สอน จำนวน 38 คน ซึ่งสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในนครซานฟรานซิสโก สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาร้อยละ 74 ต้องการให้ครูผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาดทุกครั้งที่เกิดข้อผิดพลาด และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ครูผู้สอนปฏิบัติมากที่สุดในการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษา คือ การให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องทันทีเมื่อนักศึกษาเกิดข้อผิดพลาด ในงานวิจัยของ อานัลโฟ รามิเรซ และ เนลลี สตรอมควิสท์ (Arnulfo Ramirez and Nelly Stromquist 1979 : 145-148) ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของพฤติกรรมการสอนของครูที่มีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ในวิชาภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรเป็นครู ซึ่งสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 18 คน ในโรงเรียนซานเมืองนครซานฟรานซิสโก และผู้เรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 141 คน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของครูที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนคือ การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนด้านไวยากรณ์ ส่วนพฤติกรรมของครูที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนคือ การแก้ไขข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้เรียน เช่น การออกเสียง เป็นต้น และงานวิจัยของ สมพิศ บ. สัตยารักษ์ (2534 : 360-361) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่อนภาษา และปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นอาจารย์ซึ่งสอนในระดับอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 21 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเรียนกับอาจารย์ดังกล่าว จำนวน 252 คน ผลการวิจัยพบว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ ด้านภาษาศาสตร์สังคม ด้านความสัมพันธ์ของข้อความ และผลสัมฤทธิ์รวม

จากแนวความคิดและผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ อันจะก่อให้เกิดความมั่นใจ มีแรงจูงใจที่จะสื่อสารในห้องเรียน ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตฝึกสอน

ผู้ซึ่งกำลังจะประกอบอาชีพการสอนในอนาคต รู้จักวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ถูกต้อง แต่การทำเช่นนั้น
ได้นั้น จำเป็นต้องทราบพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของนิสิตฝึกสอนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเสียก่อน
และการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดในห้องเรียนภาษาอังกฤษของไทยยังไม่ปรากฏ
เท่าที่ท่ามักจะศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเท่านั้น ดังตัวอย่างเช่น สุภาพร พรพิบูลย์
(2520) ได้วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างนักศึกษาฝึกสอนกับนักเรียนประถมศึกษา
งานวิจัยของ ประสิทธิ์ นรสาสวัต (2525) ที่วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน
มัธยมศึกษา และงานวิจัยของ ทองปอน ชินวงศ์ (2530) ที่วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่าง
ครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันหนึ่งซึ่งมีหน้าที่ในการผลิตครู ใต้รับ
การสถาปนาขึ้นเป็นคณะในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2500 โดยมีจุดมุ่งหมายหลัก
ในการผลิตบัณฑิตทางครุศาสตร์คือ การปลูกฝังให้บัณฑิตสมบูรณ์ด้วย "ความเรียงปัญญา และ
คุณธรรม" โดยจัดแผนการศึกษาสำหรับผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเตรียม
ให้เป็นบัณฑิตทางครุศาสตร์ ทำหน้าที่เป็นครู และบุคลากรทางการศึกษา ใช้เวลาเรียน 4 ปี และ
นิสิตจะต้องฝึกประสบการณ์วิชาชีพในชั้นปีที่ 4

จากการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เท่าที่ผ่านมา
พบว่า นิสิตฝึกสอนในสายวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีปัญหาในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นิสิต
ฝึกสอนไม่ได้นำเอาหลักการ และทฤษฎีต่าง ๆ ทางจิตวิทยาไปใช้ในการสอนเท่าที่ควร (คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523 : 35) เป็นต้นว่า นิสิตฝึกสอนไม่ได้กระตุ้นให้ผู้เรียน
เกิดความคิด ไม่ได้ให้การเสริมแรง สร้างความสนใจ หรือแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มาก
เพียงพอ เช่น เมื่อผู้เรียนมีข้อผิดพลาด นิสิตฝึกสอนมักขัดจังหวะการพูดของผู้เรียน กล่าวตำหนิ
ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเสียกำลังใจ เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในการใช้ภาษา ซึ่งการกระทำดังกล่าว
จะเป็นผลเสียกับการเรียนรู้ภาษาในระยะยาว เพราะการเสริมแรง การสร้างความสนใจ หรือ
แรงจูงใจนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง และเป็นลักษณะของการสอนภาษา
ที่ประสบผลสำเร็จ (Michael H. Long 1977 : 278)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของ นิสิตฝึกสอนชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการสอนวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็น แนวทางในการปรับปรุงคุณภาพนิสิตฝึกสอน ผู้ซึ่งจะเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป อนึ่ง การที่ผู้วิจัยเลือกระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในการศึกษาคั้งนี้ เพราะเหตุว่า นิสิตฝึกสอนทั้งหมด ที่เป็นตัวอย่างประชากรทำการฝึกสอนในระดับชั้นนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของนิสิตฝึกสอน ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านประเภทของข้อผิดพลาด และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาด

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตฝึกสอนชั้นปีที่ 4 ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึง เพศ อายุ ภูมิหลังทางเศรษฐกิจครอบครัวของนิสิต ฝึกสอน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในโรงเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของนิสิตฝึกสอนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ผู้ วิจัยสังเกตและบันทึกนั้น ถือว่าเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติของการเรียนการสอน และเป็น ตัวอย่างที่เพียงพอของพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของนิสิตฝึกสอน พฤติกรรมการแก้ไข ข้อผิดพลาดของนิสิตฝึกสอนนี้ ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกจำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยไม่ คำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการบันทึก

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมกำกวมแก้ไขข้อผิดพลาด หมายถึง การแสดงออกของนิสิตฝึกสอนที่มีต่อสิ่งที่ผู้เรียนพูดผิดและอ่านผิด ซึ่งสามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะดังนี้

ก. สิ่งที่ผู้เรียนพูดผิดและอ่านผิด หรือประเภทของข้อผิดพลาดสำหรับงานวิจัยนี้ หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องด้านการจดจำกฎเกณฑ์ของภาษา (Usage) และด้านการนำภาษาไปใช้ (Use) ได้แก่

1. ข้อผิดพลาดด้านการจดจำกฎเกณฑ์ของภาษา (Usage) ได้แก่

1.1 การออกเสียง (Pronunciation)

1.1.1 การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ

1.1.2 การออกเสียงพยัญชนะ

1.1.3 การเน้นเสียง

1.1.4 การออกเสียงสระ

1.1.5 การออกเสียงอื่น ๆ

1.2 คำศัพท์ (Vocabulary)

1.2.1 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียง

1.2.2 การเปลี่ยนรูปคำ

1.2.3 การเลือกใช้คำต่างความหมาย

1.2.4 การใช้สำนวน

1.2.5 การใช้คำศัพท์อื่น ๆ

1.3 ไวยากรณ์ (Grammar)

1.3.1 คำกริยา

1.3.2 คำนำหน้านาม

1.3.3 คำบุรพบท

1.3.4 คำนาม

1.3.5 คำสรรพนาม

1.3.6 การเรียงลำดับคำ

1.3.7 การใช้ไวยากรณ์อื่น ๆ

1.4 เนื้อหา (Content)

1.4.1 การตอบเนื้อหาไม่ตรงประเด็น

1.4.2 การตอบเนื้อหาไม่ถูกต้อง

2. ข้อผิดพลาดด้านการนำภาษาไปใช้ (Use) ได้แก่

2.1 การนำภาษาไปใช้ให้เหมาะสม (Appropriateness)

2.1.1 ข้อผิดพลาดด้านสังคม

2.1.2 ข้อผิดพลาดด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

จ. การแสดงออกของนิสิตฝึกสอน หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับของนิสิตฝึกสอนที่มีต่อสิ่งที่ผู้เรียนพูดผิดและอ่านผิด ซึ่งประกอบไปด้วยพฤติกรรม ดังนี้

1. การเพิกเฉยต่อข้อผิดพลาด
2. การให้ผู้เรียนพูดซ้ำข้อผิดพลาด
3. การพูดซ้ำข้อผิดพลาด
4. การย่ำคำถาม
5. การปรับคำถามให้ง่ายขึ้น
6. การเว้นระยะให้ผู้เรียนคิดก่อนแก้ไขข้อผิดพลาด
7. การอธิบายเพิ่มเติม
8. การให้ผู้เรียนอื่นแก้ไขข้อผิดพลาด
9. การชี้แนะให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาด
10. การปฏิเสธข้อผิดพลาด
11. การจัดจังหวะการพูดของผู้เรียนในขณะที่ผู้เรียนกำลังพูด
12. การให้คำตอบที่ถูกต้องทันที
13. การตำหนิผู้เรียน
14. การชมเชยเมื่อผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาดได้ถูกต้อง
15. การประเมินความเข้าใจ

นิสิตฝึกสอน หมายถึง นิสิตฝึกสอนชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ประจำปีภาคต้น ปีการศึกษา 2535

วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษหลัก และภาษาอังกฤษเสริมทักษะ
ซึ่งเปิดสอนในภาคเรียนที่หนึ่งของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรพุทธศักราช
2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
จะได้นำผลการวิจัยไปพัฒนาทักษะการแก้ไขข้อผิดพลาดให้แก่ผู้สอน คณะครูศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความรู้ ความเข้าใจ และเล็งเห็น
ถึงความสำคัญของพฤติกรรมแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาดในด้านอื่น ๆ ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย